

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cezar

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 listopada 2014 r.,

sprawy A. D.

skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii ; 276 kk i 275 § 1 kk

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w L.

z dnia 28 lutego 2014 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w L.

z dnia 28 października 2013 r.,

postanowił:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 28 października 2013 r., uznał A. D. za winnego:

- 1) czynu wypełniającego dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 654 § 1 k.k., polegającego na tym, że oskarżony brał udział w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 1970,9 gramów i za to na podstawie art. 56 ust. 3 powołanej ustawy wymierzył karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny,

- 2) ukrycia cudzego dokumentu w postaci prawa jazdy, za co na podstawie art. 276 k.k. skazał oskarżonego na karę 100 stawek dziennych grzywny,
  - 3) przywłaszczenia cudzego dowodu osobistego i za to na podstawie art. 275 § 1 k.k. skazał oskarżonego na 100 stawek dziennych grzywny,
- po czym na podstawie art. 85 i 86 § 1 k.k. wymierzył karę łączną grzywny w kwocie 250 stawek dziennych po 20 zł za stawkę.

Wyrokiem z dnia 28 lutego 2014 r., Sąd Okręgowy w L., po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, zarzucającej obrazę art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., 366 k.p.k. i art. 410 k.p.k., w tym poczynienie ustaleń faktycznych sprzecznych z dowodami, będącymi podstawą tych ustaleń i niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

W kasacji od wyroku Sądu odwoławczego obrońca zarzucił „rażące naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nienależyte rozważenie wszystkich zarzutów i argumentów, jakie zostały podniesione w środku odwoławczym dla pełnego uzasadnienia naruszenia przepisów art. 7 i 410 k.p.k. i w konsekwencji niewystarczające wskazanie powodów, dla których zostały one uznane za nietrafione,
- art. 7, 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. polegające na częściowej tylko analizie, w określonym zakresie globalnej i dowolnej analizie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w kontekście podniesionych w apelacji zarzutów naruszenia prawa procesowego w tym zeznań świadków: P. S., funkcjonariuszy Policji interweniujących w dniu 12 maja 2010 r. w mieszkaniu przy ul. [...], B. P., A. S., analizy połączeń telefonicznych pomiędzy A. D. a P. S.”

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie obu wyroków i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania albo uchylenie wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy w tym celu temuż Sądowi.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna okazała się oczywiście bezzasadna. Zarzut podniesiony po pierwszym punkcie ma wprowadzić charakter kasacyjny tzn. dotyczy wyroku Sądu odwoławczego, ale zdaniem skarżącego Sąd tylko nienależycie rozważył zarzuty apelacyjne i niedostatecznie wywiązał się z podania, dlaczego uznał je za niezasadne. Jest to jednak wyłącznie subiektywna ocena autora kasacji, nie znajdująca potwierdzenia w treści motywów Sądu odwoławczego i płynących z nich wniosków. Sąd ten rozważył wszystkie zarzuty, a więc uczynił zadość dyspozycji art. 433 § 2 k.p.k. i podołał obowiązkowi nałożonemu przez art. 457 § 3 k.p.k. Odmienna ocena prezentowana w kasacji nie dostarczyła argumentów o rażącym naruszeniu tych przepisów ani na to, że ich naruszenie mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku, jak tego wymaga art. 523 § 1 k.p.k. dla skuteczności kasacji. Zarzut wskazany po drugim punkcie bazuje na odmiennej ocenie dowodów od dokonanej przez Sąd Rejonowy. Przy czym jest on także wyrazem nieuprawnionego oczekiwania, że Sąd odwoławczy powinien dokonać ponownej oceny wszystkich dowodów i to analogicznej do prezentowanej przez autora apelacji. W tej sprawie Sąd Okręgowy, choć nie był do tego obowiązany, rozpoznając zarzuty przytoczył argumenty potwierdzające zasadność ocen Sądu I instancji. Lektura uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia prowadzi do wniosku, że nie był naruszony art. 7 ani 410 k.p.k. Wyczerpujące i przekonujące uzasadnienie Sądu Rejonowego zostało wsparte wykazującymi te same cechy motywami Sądu odwoławczego. Rolą Sądu kasacyjnego nie jest kolejna ocena dowodów, które to oczekiwane niedwuznacznie wynika z kasacji, jeśli weźmie się pod uwagę forsowanie w niej własnej, odmiennej oceny tych dowodów.

Z przytoczonych względów uznano kasację za oczywiście bezzasadną, co upoważniało do oddalenia jej na posiedzeniu (art. 535 § 3 k.p.k.).